

*«О горкое твоє панство! О окаянная твоя роскош
О бедное твоє весиле!»*

Яко наг, япо благ перед вами — навстіжний,
від зуроків ні голки, ні нитки нема,
І кульбабка в устах — закипаюча ніжність,
під ногами під босими ходить зима...
Всю нерівність доріг, гостроту мандрівничу
в свою плоть заскалив, холоднечу ввібрав,
вгамував сум'ятливе повітря обличчям,
зосередивши біль на кінецьку пера.
О, цей крик на корі — ножова кровотеча,
з щілин літер бив струм голосним джерелом,
щоб забарвить теплом нахолону пустечу,
де мовчання свою гіркоту стерегло!
Звук розвітрений ніжність роздмухав,
жар засипав червоний в глибокі рядки:
«Слово суще — це свідчення духу,
у якому твої розчинились думки».
Згляньсь на поклик дунгі, на іржу під'язику,
на широкість очей і убожество руки;
з кожним подихом
в плоть входить простір безликий:
оболонку душі розпошир на боки!
Хай вмістилищем слів стануть жили —
не горло,
щоб, розтявши зап'ястя, ти міг написати:
«Кожне слово лихе на вустах гріхотворних
хай навіки замкне металева печать!»

1980

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

